

LLUÍS MARIA XIRINACS: HONESTEDAT, LLIBERTAT I REBEL·LIÓ
Josep Mª Solé i Sabaté

Josep Fatjó

Un sacerdot que abandonaria l'església regulada, educador empedreït, asceta absolut, lluitador solitari i pacifista irreductible. Tingué una vida plena i inquieta, imbuït d'un esperit didàctic vers els altres en totes les seves formes.

Va néixer el 1932 a Barcelona. Heterodox i fet a sí mateix, prové d'una família catòlica benestant amb lligams amb el franquisme que pel seu ferm compromís religiós i espiritual, esdevé un símbol de la lluita contra la dictadura. Un autèntic opositor a la dictadura de Franco des d'una manera personal que molestava d'allò més al Règim i als sectors eclesiàstics oficials.

Es va enfrontar al Nacional-Catolicisme i tot allò que representava des de tots els seus aspectes: contra la instrumentalització i creuada nacional, contra la seva intolerància amb les nacions espanyoles (no solament contra Catalunya sinó també contra Euskalerrria i Galícia), contra el seu ideari antidemocràtic i contra el seu posicionament reaccionari.

Fou ordenat sacerdot als 22 anys i a principis dels seixanta, fou consiliari de la branca jove de la Delegació Diocesana d'Escoltisme. L'any 1963, la jerarquia eclesiàstica el va destinar a Balsareny i, més tard, a causa de la defensa del Sindicat Democràtic d'Estudiants, a Sant Jaume de Frontanyà. Allí rebutja la dotació econòmica que l'Estat espanyol assignava a cada sacerdot.

El 1968 comparegué davant d'un consell de guerra acusat de ser l'inspirador del Front d'Alliberament de Catalunya i participà en diverses vagues de fam en solidaritat amb els imputats en el procés de Burgos.

Fou dels impulsors de l'Assemblea de Catalunya i un dels promotors de la Marxa de la Llibertat. En la seva detenció el 1971, es negà a parlar cap altra llengua que no fos la catalana, fet pel qual fou confinat a la presó de Zamora on inicià la seva tercera vaga de fam.

Un cop alliberat, s'estigué en vetlla permanent, juntament amb els "captaires per la pau" a Montserrat. Des del 25 de desembre de 1975 s'estigué fent guàrdia 12 hores cada dia davant la presó Model de Barcelona en una campanya per a demanar l'amnistia total dels presos, fins que s'aprovaren les mesures d'amnistia el 1977.

Fou senador independent per Barcelona entre 1977 i 1979. La seva proposta d'una Constitució alternativa completa basada en una confederació d'estats, fou rebutjada sencera.

El 1987 va fundar, juntament amb un grup d'amics, la Fundació Tercera Via, anomenada actualment Fundació Randa-Lluís Maria Xirinacs.

Va abandonar el sacerdoci el 1990. La seva obra més coneguda és la trilogia de memòries polítiques *La traïció dels líders* publicada entre 1993 i 1997, en què critica el paper dels polítics postfranquistes durant la Transició democràtica espanyola.

L'any 2000 va tornar a protestar de manera activa, plantant-se cada dia a la Plaça Sant Jaume de Barcelona per demanar la independència del país.

El 6 d'agost de 2007, se nananà cap el paratge de Can Pegot, al terme d'Ogassa, sota la muntanya de Sant Amanç. L'11 d'agost van trobar el seu cadàver en aquest bosc del Ripollès, on va voler passar els seus últims dies amb "la meva soledat i el meu

silenci". Va morir per inanició sense patir un gran sofriment en un acte de sobirania pròpia.